

Весела ковзанка

Того дня в долині Вулканосів панувала тиша. Моторошна тиша. Так тихо тут іще ніколи не було. Жодна пташка не щебетала. Жодна комашка не дзижчала. Навіть дощовий черв'як не гикав.

Раптом над річкою прокотився гучний регіт.

— Обережно, наближається суперблискавка!

Це кричав Крато. Він розігнався і ковзнув через річку, вкриту товстим шаром криги.

— Оплески фігуристці! — оголосила Фламбія і заковзала по льоду на одній ніжці. — А тепер підтримка!

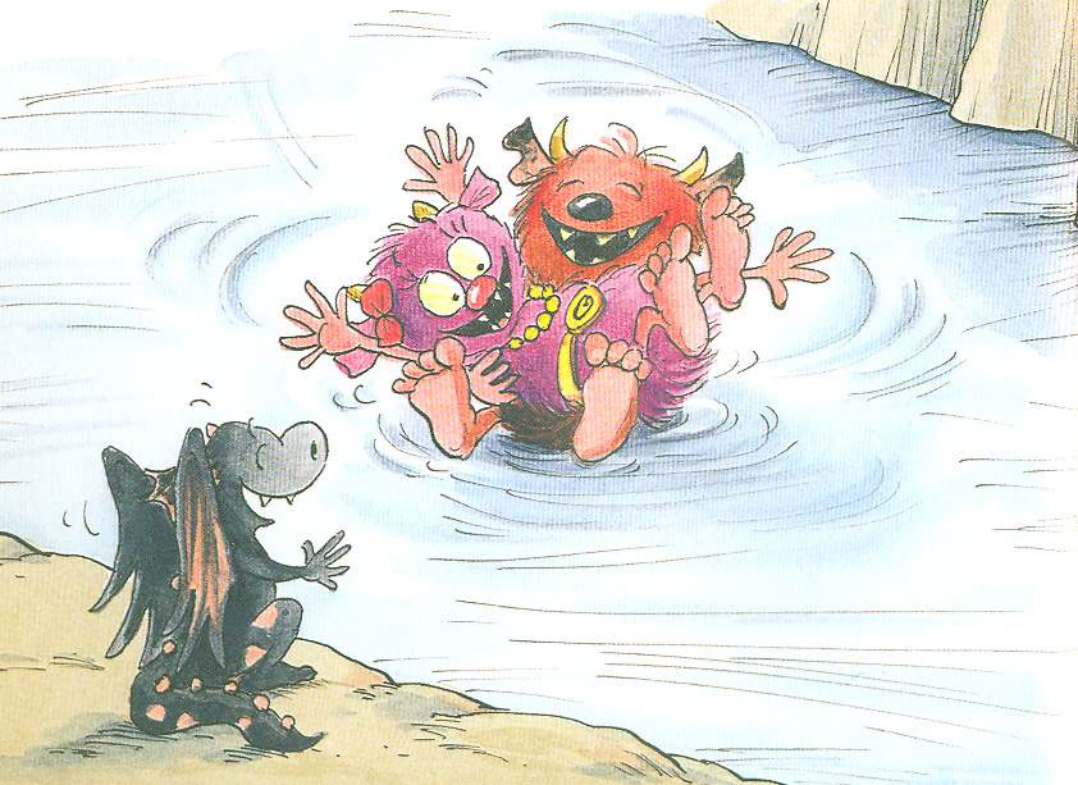
— Підтримка чого? — не второпав вулканос.

Але Фламбія вже під'їхала до Крато і кинулася йому в обійми.

Малі вулканоси попадали на лід. Зробили кілька перевертів і закрутилися. Улюбленець Крато, дракончик Смок, який сидів на березі й спостерігав за льодовими забавами, заплескав у крила.

Крато допоміг подрузі підвестися. Фламбія струсила йому крижинки зі спини.

— Ходімо влаштуємо перегони!
З пук-мотором! — запропонував Крато і повиляв задком.

— Тобі, мабуть, пук у голові застряг, — похитала головою вулканося. — Тоді ж лід розтане!

— Пук у голові — о, мені б таке! — раптом від підніжжя вулкана долинув хрипкий голос діда Вулка. — Справжній вогняний пук, щоб у макітрі стало приємно й тепло. А то на такому холоді в мене навіть думки замерзають!

— Ходи ковзатися з нами наввипередки! Миттю зігрієшся! — гукнув Крато.

Очі в діда Вулка спалахнули. Він постояв, поміркував, та зрештою відмахнувся.

— Потрощу собі кістки, залишуся лежати на кризі, і стане ваш дід Вулко дідом-бурулькою. Ні, ковзайтеся самі. Скільки живу — а живу я вже дуже довго, — не пригадую такої холоднечі. Досі наша річка ніколи не замерзала. Дивно.

— Не дивно, а чудово! — Крато розігнався на льоду так, що аж кристалики приснули навсібіч. Дід Вулко задумливо похитав головою.

— Скачіть собі, тільки не скочте на слизьке! — мовив він і зник у вулкані.

Крато і Фламбія ковзалися без упину. Спершу вони навіть не помітили, як потемніло небо. Воно

нависло над вулканами товстою сірою подушкою, яка, здавалося, ось-ось лусне. У долину ввірвався крижаний вітер. Друзі підвели очі, лише коли перші сніжинки торкнулися їхніх носиків.

— Здається, наближається хуртовина! — вигукнула Фламбія.

— Вона суне від Льодовиків-Гігантів, — Крато показав на велетенські крижані гори на заході.

Вітер завив, змушуючи тремтіти дерева й кущі в долині. Він дув усе сильніше й сильніше, жбурляючи в обличчя малих вулканосів пластівці снігу та крижану крупу.

За лічені секунди Крато і Фламбія опинилися посеред непроглядної завірюхи.

— Я хочу додому! — крикнула вулканося.

Крато, який потай вважав себе не лише суперблискавкою, а й супергероєм, схопив подругу за руку.

— Ходімо!

Друзі торували собі шлях крізь снігові завії. Їм хотілося лише одного — вибратися з холоднючої білої веремії. Але де ж їхні вулкани?

— Стежка тягнеться вгору, отже, ми йдемо правильно! — вигукнув Крато.

І справді! На щастя, незабаром вони дісталися краю кратера.

Порив крижаного вітру ледь не змів Крато і Фламбію вниз. Вони з останніх сил застрибнули в жерло вулкана.

